

Uit de tijd door Edith Potjer

column

Gelukkig Nieuwjaar!

Het is begin januari.

Opä is heel lang ziek geweest en nu is hij overleden. Kleinzoon van vier gaat met zijn ouders en oma mee naar het uitvaartcentrum, om nog even te kijken bij opa, die nu niet meer op bed ligt, maar in de kist.

Nieuwsgierig, maar een beetje schuchter, loopt hij de kamer in, terwijl hij de hand van zijn vader stevig vasthoudt. Als hij in de kist kijkt, ziet hij direct dat het gewoon opa is die daar ligt. Hij roept spontaan: 'Gelukkig nieuwjaar, opa!' Tenslotte heeft hij opa in het nieuwe jaar nog niet gezien. Op de dag van de begrafenis is hij er ook. Samen met zijn broertje, grote neven en twee kleine nichtjes rijdt hij opa's kist de kerk in. Een mooier beeld kan ik me niet voorstellen: zeven kleinkinderen, variërend van twee tot zestien jaar. De kleinste in haar mooie jurkje voorop, in de ene hand haar knuffel en met de andere hand pakt ze de voorste greep van de kist vast. Ze loopt dapper vooruit: eerst opa de kerk in en later weer opa de kerk uit. Het meisje van zes zingt tijdens de dienst: 'Ik ga slapen, ik ben moe...' houd ook deze nacht, over mijn opa trouw de wacht', een hemels lied, gezongen door een prachtig meisje. Het is alsof de hemel open gaat en een engel neerdaalt om de aanwezigen de tederheid en de liefde te laten voelen. Als we teruglopen van het graf zegt het engelenmeisje: 'Dat was wel even huilen hoor, toen opa's kist de grond in zakte.' En ik denk: dit is het mooiste wat je als opa kunt krijgen, dat je zo door je kleinkinderen weggebracht wordt. Gelukkig Nieuwjaar!

*Edith Potjer is uitvaartverzorgster bij
Achaat Uitvaartverzorging in Assen.*